

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio – Sezione Prima bis na podstawie postanowienia z dnia 22 kwietnia 2004, w sprawie Consorzio G.f.M. przeciwko Ministero della Difesa oraz Società Coop.a.r.l. „La Cascina” i Zilch s.r.l.

(Sprawa C-228/04)

(2004/C 190/18)

Dnia 2 czerwca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) – Sezione Prima bis, wydanego dnia 22 kwietnia 2004 w sprawie Consorzio G.f.M. przeciwko Ministero della Difesa oraz Società Coop.a.r.l. „La Cascina” i Zilch s.r.l.

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy wykładni dyrektywy 92/50/EWG⁽¹⁾ z dnia 18 lipca 1992 r., art. 29, akapit pierwszy, lit. e) i f), w zakresie powyższych postanowień, należy dokonywać w ten sposób, że tam, gdzie ustawodawca wspólnotowy używa sformułowań „który nie wypełnia zobowiązań dotyczących opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, zgodnie z przepisami prawnymi kraju, w którym ma siedzibę lub miejsce zamieszkania, lub zgodnie z przepisami prawnymi kraju instytucji zamawiającej” jak również „który nie wypełnia zobowiązań dotyczących płatności podatków, zgodnie z przepisami prawnymi kraju instytucji zamawiającej”, odnoszą się one wyłącznie do wypełnienia tych zobowiązań przez adresata powyższych norm w chwili upływu terminu do złożenia wniosku o dopuszczenie do udziału w przetargu publicznym (lub w okresie poprzedzającym rozstrzygnięcie przetargu) poprzez dokonanie całkowitej i terminowej płatności?
- 2) Czy, w konsekwencji powyższego, włoskie przepisy wykonawcze (art. 12, lit. d) i e) dekretu ustawodawczego z dnia 17 marca 1995 r. nr 157), które odmiennie od wyżej cytowanego przepisu wspólnotowego pozwalają na wykluczenie z udziału w przetargu podmiotów, które „mają nie uregulowane zobowiązania w zakresie płatności składek na ubezpieczenie społeczne pracowników, przewidzianych w ustawodawstwie włoskim lub ustawodawstwie kraju ich siedziby lub zamieszkania”, lub „mają nie uregulowane zobowiązania w zakresie płatności podatków i opłat, przewidzianych w ustawodawstwie włoskim lub ustawodawstwie państwa w którym mają siedzibę lub miejsce zamieszkania” należy interpretować z wyłącznym odniesieniem do – stwierdzonego we wskazanym powyżej terminie (tj. terminie złożenia wniosku o dopuszczenie do udziału w przetargu, lub okresie bezpośrednio poprzedzającym rozstrzygnięcie, również tymczasowe, przetargu) – braku wykonania tych zobowiązań, z wyłączeniem możliwości uwzględnienia jakiegokolwiek późniejszego „uregulowania” zobowiązań przez takie podmioty?

- 3) Czy też odmiennie (o ile w świetle wskazań zawartych w punkcie 2, przepisy krajowe zostałyby ocenione jako niezgodne z uzasadnieniem i funkcją przepisów wspólnotowych) można uznać, że ustawodawca krajowy, w świetle ciążących na nim obowiązków w zakresie wprowadzenia przepisów wspólnotowych wyrażonych w przedmiotowej dyrektywie, może wprowadzić dopuszczalność udziału w przetargach również podmiotów, które pomimo braku „uregulowania” ciążących na nich zobowiązań w chwili upływu terminu zgłoszenia udziału w przetargu, są w stanie udowodnić zdolność do uregulowania zobowiązań (i że podjęły działania w tym kierunku) przed rozstrzygnięciem przetargu?
- 4) Jeżeli dopuszczalna jest wykładnia wskazana w punkcie 3 i w konsekwencji mogą być wprowadzone przepisy, które są bardziej elastyczne niż wyrażone przez ustawodawcę wspólnotowego rygorystyczne znaczenie pojęcia „wypełnienie”, czy taka regulacja ustawowa nie pozostaje w sprzeczności z podstawowymi zasadami prawa wspólnotowego, w tym z zasadą równego traktowania wszystkich obywateli Unii, jak również – w zakresie dotyczącym regulacji zamówień publicznych – gwarancji równego traktowania wszystkich, którzy złożyli wniosek o dopuszczenie do takiego przetargu?

(¹) Dz.U. L 209 z dnia 24.7.1992, str. 1.

Skarga wniesiona dnia 7 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-236/04)

(2004/C 190/19)

Dnia 7 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez M. Shottera w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. orzeczenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu wykonania:
 - dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie)⁽¹⁾,

- dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) ⁽¹⁾,
- dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) ⁽²⁾,
- dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) ⁽⁴⁾,

lub, w każdym razie, nie przekazując tych przepisów Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, jakie ciążyą na nim na mocy art. 18 dyrektywy o dostępie, art. 18 dyrektywy o zezwoleniach, art. 28 dyrektywy ramowej i art. 38 dyrektywy o usłudze powszechnej.

2. obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin wyznaczony dla transponowania dyrektyw upłynął w dniu 24 lipca 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 7.

⁽²⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 21.

⁽³⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 33.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 51.

Skarga wniesiona dnia 7 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-238/04)

(2004/C 190/20)

Dnia 7 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Francuskiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez O. Beynet i A. Whelana, w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, iż nie dokonując właściwej transpozycji art. 1 i art. 2 ust. 3 dyrektywy 90/388/EWG w sprawie konkurencji na rynkach usług telekomunikacyjnych ⁽¹⁾ w wersji zmienionej dyrektywą 95/51/WE ⁽²⁾ oraz dyrektywą 96/19/WE ⁽³⁾, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy powyższej dyrektywy jak i art. 249 (dawny art. 189) trzeci akapit Traktatu;
2. obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Francuski system prawny stwarza problem co do zgodności z prawem wspólnotowym warunków udzielania koncesji na świadczenie usług telekomunikacyjnych przez dystrybutorów sieci kablowych.

W rezultacie, jeżeli chodzi o świadczenie usług telefonii, ustawodawstwo francuskie wprowadziło obowiązek konsultowania z gminami lub ich związkami przed wydaniem koncesji na świadczenie usług telefonicznych w sieci kablowej. Obowiązek ten stwarza szereg problemów w świetle art. 2 ust. 3 dyrektywy zmienionej dyrektywą 96/19/WE, a mianowicie, brak przejrzystości postępowania konsultacyjnego, dysproporcjonalna władza dyskrecjonalna gmin przy formułowaniu swoich opinii, niepewność co do obiektywizmu postępowania wynikająca z faktu powiązań między niektórymi gminami a operatorami, aspekt dyskryminujący postępowania, które nie ma zastosowania do innych dostawców usług telekomunikacyjnych oraz ryzyko dyskryminacji niektórych operatorów sieci kablowych.

System zgodnie, z którym dystrybutorzy sieci kablowych mają obowiązek systematycznego informowania wszystkich gmin o założeniu ich sieci stwarza na ich obszarze świadczenia usług dodatkowy obowiązek w porównaniu z ogólną swobodą dostawy mającą zastosowanie wobec innych operatorów usług telekomunikacyjnych. Skoro żaden czynnik obiektywny nie jest w stanie usprawiedliwić takiego zróżnicowanego traktowania, system francuski jest w tym względzie dyskryminujący i narusza przepis art. 1 w związku z przepisem art. 2 ust. 3 dyrektywy 90/388/EWG w jej wersji zmienionej dyrektywami 95/51/WE i 96/19/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 192, z 24.7.1990, str. 10.

⁽²⁾ Dyrektywa Komisji 95/51/WE z dnia 18.10.1995, zmieniająca dyrektywę 90/388/EWG w zakresie dotyczącym zniesienia ograniczeń w użytkowaniu telewizyjnych sieci kablowych w celu świadczenia już zliberalizowanych usług telekomunikacyjnych (Dz.U. L 256 z 26.10.1995, str. 49).

⁽³⁾ Dyrektywa Komisji 96/19/WE z dnia 13.3.1996, zmieniająca dyrektywę 90/388/EWG w zakresie dotyczącym stworzenia pełnej konkurencji na rynku telekomunikacyjnym.